Nº. 60. Aº. 1833.

MAANDAG DEN 29sten JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

GROOT-BRITTANNIEN.

LONDEN, den 23 Mei.

De *Morning-Post* behelst het volgende artikel, betrekkelijk het ontwerp van den Heer *Stanley:*

Wij hebben weinig acht geslagen op de geruchten, die in de laatste dagen geloopen hebben over den toestand der administratie. Het *drama* der gebeurtenissen is laatstelijk zoo belangrijk geweest, dat ons de tijd ontbrak om ons over de acteurs, die de tooneelen ten uitvoer brengen, te bekommeren. Wanneer het besloten is de West-Indiën prijs te geven, wat raakt het ons dan of het parlementslid voor Leeds tevreden is met de voorwaarden der prijsgeving; en wanneer het bepaald is dat de Iersche Kerk onder den voet gehaald moet worden, wat hebben wij dan ons hoofd mede te breken, of het toeverzigt over de slooping aan den slooper van gisteren of aan dien heden wordt opgedragen.

Laat ons evenwel kortelijk de geruchten over loopen, waarmede de nieuwstijdingen zich verleden week vermaakt hebben, en die, hetzij dan waar, hetzij valsch, eenigermate aantoonen in welk eenen aangenamen toestand het Kabinet zich bevindt.

De Heeren *Grant* en *Macaulay* hebben, zegt men, hun ontslag ingezonden, ten gevolge der onschuldige gematigdheid van het ontwerp van den Heer *Stanley* tot verbeurd-verklaring van den eigendom van eenige Britsche onderdanen. Beide zijn bekwame mannen, maar het gouvernement zal niet veel bij hunne vervanging verliezen. De Heer *Grant* is reeds lang bevonden te traag te zijn, om nuttig te wezen, en de Heer *Macaulay* zou weldra bevonden worden te voortvarend te zijn, om verdragelijk te wezen.

De spanning der belanghebbenden bij de West-Indische zaken gaat alles te boven, wat wij tot dus verre hebben beleefd, en het schijnt dat het geheele ligchaam zijn bedeif volkomen acht bij het dolzinnig en onverdedigbaar ontwerp van het gouvernement. In die stellige bewustheid van den uitslag, hebben zij maatregelen genomen, die het gewigt zullen doen blijken van de zaak zoo als dezelve thans staat.

Wij vernemen wijders dat de West-Indische Maatschappijen, zoo te Glasgow, Bristol en Liverpool, als in Londen, besloten hebben geene Wissels aan te nemen, die onder de tegenwoordige omstandigheden der kolonie, op haar getrokken zouden zijn, daar zij de overtuiging hebben, dat zoo het ontwerp der emancipatie doorgaat, de eilanden waarschijnlijk voor het moederland verloren zijn. Dit is een hagchelijk vooruitzigt, en een nijvere, ondernemende, werkzame, verlichte en edelmoedige klasse van onzen handelstand wordt opgeofferd aan de ijdele hersenschimmen en bekrompen dweeperij. Dan hoe verschrikkelijk dit tafereel ook moge wezen, wat hebben wij nog te wachten, wanneer het ontwerp aan de planters bekend zal worden. Wij zouden wel wenschen te weten hoeveel buitengewone troepen de ministers wel voornemens zijn naar Jamaïca en de beneden-eilanden te zenden, om de planters in den pak te hakken, zoo zij wederspannig mogten zijn. De ministers hebben eenmaal de snaar geroerd en niemand kan voorzien hoe ver de verwoesting zich zal uitstrekken.

De *Guardian* zegt, dat, hoe weinig goeds hij ook van de zaak verwacht had, wetende welke partij dezelve dreef, hij zich evenwel nimmer had kunnen voorbereiden op zulk een gewrocht, als door den Heer *Stanley* aan het West-Indische Komité was voorgesteld. Wij kunnen, zegt hij, niet eens eenige meening wagen, omtrent iets, dat noch houding, noch aanzien, noch vorm, noch doel heeft, iets dat in een woord niet anders beschreven kan worden dan als het afzigtelijke monster, waarvan de Dichter zegt:

Monstrum horrendum, informe, ingens cui lumen ademptum.

Er heeft weder eene zamenkomst der ambachtslieden, in een der noordelijke distrikten van Londen plaats gehad; zij is van ongelukkig gevolg geweest. Het doel der bijeenkomst was, het daarstellen eener *nationale conventie*, een woord welks beteekenis welligt door niet een enkel persoon uit den volkshoop begrepen werd. Het gouvernement had in tijds berigt der zaak ontvangen en de staats-secretaris van binnenlandsche zaken had eene proclamatie bekend gemaakt, bij welke het houden der zamenkomst verboden werd. Sterke detachementen troepen hadden bevel om zich gereed te houden. Ten een ure begon het gemeen bijeen te komen, en ten drie ure beklommen de schaamtelooze maar onkundige redenaars hunne spreekplaatsen en vingen aan hunne aanspraken te houden; terwijl revolutionnaire vlaggen bestemd waren, om van de deelneming der toehoorders te getuigen.

Plotseling werd het geroep: *de gewapende magt komt*, gehoord. Schrik en verwarring verspreiden zich over geheel de vergadering; de redenaars sprongen naar beneden en het grootste gedeelte hunner toehoorders koos het hazenpad. In digt gesloten kolommen rukten de policie-troepen aan, en waren spoedig met degenen, die weerstand boden, in gevecht gewikkeld. Een der vlagdragers bleef onverschrokken bij zijn vaandel stand houden, en trof met eene sabel eenen officier der policie zoodanig, dat hij dood voor zijne voeten viel; een tweede officier werd doodelijk gewond en verscheiden andere ontvingen ligtere kwetsuren, doch de policie was te sterk om met vrucht weerstaan te worden, in weinige oogenblikken was de menigte, die ongeveer 5000 bedroeg, verstrooid, en een dertigtal der belhamels gevangen genomen. Ook de vlagdrager, die den moord begaan had, werd gevat, alsmede een van de redenaars.

Dus eindigde deze verachtelijke poging, om de regering aan te tasten en een *imperium in imperio* te vestigen; eene poging die door ieder regtschapen Engelschman verfoeid wordt en te belagchelijk was om eenig ander gevoel te wekken, dan deernis met de verdoolde lieden, door den een of anderen wanhoopigen knaap bewogen waren er aan deel te nemen. De arme policie-dienaren, die daarvan de slagtoffers geworden zijn, verdienen het grootste medelijden van allen, en er zijn ook reeds inschrijvingen geopend geworden om derzelver huisgezinnen te helpen.

Schoon nu, gelijk gebeuren moest, deze wanhoopige onderneming mislukt is, verdient zij in het geheugen te blijven als een der blijken, hoe weinig geliefd de ministers zijn bij diezelfde klassen, die twee jaren geleden hetzelfde zouden gedaan hebben, om aan de Whigs de posten te verzekeren, welke zij thans bekleeden en van welke men verwachtte zoo veel goeds te zien voortvloeijen; eene droevige verkeering van een getij, hetwelk men door kunstmiddelen en onuitvoerlijke beloften te weeg gebragt had, en dat, zoo men geen middel vindt om het met meer gemak te doen stroomen, ontwijfelbaar, den eenen dag of den anderen, deszelfs eigene bewerkers zal overstelpen, en hen in den onstuimigen loop van deszelfs onbedwingbare wateren zal wegslepen.

De *Courier* behelst het volgende artikel uit Portugal, in dato den eersten dezer:

Sedert den aanval op Monte de Covello was er niets tusschen de beide legers voorgevallen, en het vuur van Don *Miguels* batterijen was zeer verflaauwd. Ofschoon deze berigten alzoo niets belangrijks nopens de krijgsbedrijven mede brengen, zoo geven zij echter een niet onaardig tafereel van intriguen, die aan *Pedro's* hof plaats grijpen. De minister van Justitie schijnt het voornemen gekoesterd te hebben, om den maarschalk *Solignac* van het opperbevelhebberschap van het leger te doen ontzetten en deszelfs secretaris omgekocht gehad te hebben, hem deszelfs bijzondere correspondentie te leveren, ten einde hieruit eenigen grond van beschuldiging tegen hem te kunnen vinden, als ware hij bereid de belangen der jeugdige koningin aan de bedoelingen van Frankrijk en Engeland op te offeren. De maarschalk zulks ontdekt hebbende, was hierover ten hoogste verontwaardigd en vorderde zijn ontslag; doch op aandrang van Don *Pedro*, die zijne verdiensten naar eisch wist te schatten, liet hij zich overreden van dit zijn besluit af te zien en de Minister van Justitie werd onverwijld van zijnen post ontzet.

De *New-Yorksche* dagbladen, tot 25 April, behelzen: Dat de stad Cumberland, den 14 April, door eenen vreesselijken brand, bijna geheel verwoest was. Alle opgelegde koopwaren, uitgenomen in één enkel pakhuis, waren vernield, en de schade werd op 262,000 dollars begroot.

MENGELINGEN.

IETS OVER ZUID-CAROLINA.

(Uit *Stuarts Reisverhaal*).

De hoofdstad van dit gedeelte der Vereenigde Staten, Charleston genaamd, is van al de Amerikaansche steden, welke ik heb bezocht, zoo verschillend als men maar immer denken kan. De bevolking bedraagt een weinig meer dan 30,000 zielen. De fraaigebouwde huizen zijn zeer groot; velen derzelven zijn ingerigt naar de groote hotels te Parijs, en allen hebben balkons, daarenboven liggen zij in smaakvolle tuinen, die met rozen, ranunkels, tulpen en het schoonste groen prijken. Daarentegen vond ik verscheiden straten ongeplaveid en slijkerig, waarbij ook nog in sommige wijken de huizen een morsig voorkomen hadden. De bouworde der stad, het uiterlijke der ingezetenen, gelen

van welken slechts gekleed waren, en het groote aantal kleurlingen verschaften mij de overtuiging, dat ik mij bevond in eenen staat, alwaar grootere ongelijkheid van stand heerscht dan ergens elders en alwaar slaven gehouden worden. Het getal der kleurlingen in Zuid-Carolina is ook inderdaad grooter dan het blanke gedeelte der inwoners. De kerken en openbare gestichten hebben een goed aanzien, voornamelijk is zuks het geval met de Michelskerk, die eenen klokkentoren heeft ter hoogte van 168 voet. Het postkantoor is een ruim en fraai gebouw. De prachtigste gestichten dagteekenen van de tijden voor de revolutie. Men heeft hier menigvuldige inrigtingen van weldadigheid, onder welke het weeshuis den eersten rang bekleedt.

De ligging van Charleston, op zeven Engelsche mijlen van den Oceaan, heeft vele gelijkenis met die van New-York. De stad is aangelegd op eenen in den zeeboezem uitspringenden landtong, aan de zamenvloeijing van de Ashley en Cooper, en bezit eene ruime voor zeer diep gaande vaartuigen allerveiligste haven; schepen, die eenen waterstand van twintig voet noodig hebben, kunnen zonder de minste moeite hier binnenloopen. Op den avond mijner aankomst bezocht ik den schouwburg, een gebouw, dat vooral inwendig een zeer aangenaam voorkomen heeft. Ik verwonderde mij dat het zoo schraal bezocht werd inzonderheid gedurende de week van het paardenrennen. Toen ik des avonds naar mijn logement terugkeerde vond ik de straten genoegzaam eenzaam en ter naauwernood iemand dien ik naar den weg konde vragen. De oorzaak hiervan is eene verordening, die elken kleurling; en deze maken toch nagenoeg de helft der bevolking; verbiedt na negen ure op straat zich te laten zien. Bij mijn binnentreden in het logement waren de mannelijke bedienden alreeds op den grond te slapen gaan leggen en wel geheel gekleed.

Des anderen daags 's morgens ondernam ik eenen aangenamen wandeltogt door de stad en haren omtrek, tengevolge waarvan ik in mijn eerste gevoelen werd versterkt. Het onderscheid tusschen de verschillende standen is zeer in het oog loopend. Sommige huizen hebben eene waarde van 10,000 £st. en zijn inderdaad paleizen, omgeven door oranje-, palm- en andere boomen, die in een keerkrings-klimaat te huis behooren. De straten zijn in derzelver volle lengte beplant met de prachtigste Indische boomgewassen. Het geheele aangezigt kenmerkt veel meer luister, dan ik op eenige andere plaats der republiek heb aangetroffen. Vroeg in den voormiddag wandelde ik naar de renbaan. Men kon duidelijk opmerken, dat de zeden der inwoners groote veranderingen hadden ondergaan. De Heeren-rijtuigen waren veel sierlijker dan vroeger; men zag koetsen met schitterende wapens en bedienden in livrij-kleeding.

Het wedrennen werd door zeer vele Heeren van burgerlijken en hoogeren edoch door slechts weinige dames bijgewoond; het daarbij tegenwoordig zijnde getal kleurlingen bedroeg ten minste het dubbel van dat der blanken, en evenwel moesten zij zich eene bejegening laten welgevallen, waarmede de eene blanke den anderen zelfs niet zoude hebben gewaagd te bedreigen. De wedloop had een zeer goede uitslag, doordien de paarden wel niet bijzonder snel ter been, maar goed gesorteerd waren; er hadden vier wedrennen plaats en de paarden werden allen bereden door zwarte pikeurs.

Gedurende mijn verblijf hier ter stede stond de thermometer boven 70 graad Fahrenheit. Ik bemerkte geene mostietos, daarentegen waren de vliegen eene groote plaag. Zoolang de maaltijd duurt hielden slaven deze insekten door middel van waaijen van de spijzen verwijderd. Oranjeappelen, bananen en andere keerkringsvruchten heeft men hier in overvloed. Een oranjeappel kost *een halve stuiver.* De stad drijft een zeer levendigen handel met Havanah.

In mijn hotel terugkomende, vernam ik, dat gedurende mijn afwezen een heer naar mij had gevraagd, en een uitnoodigingsbiljet tegen den volgenden dag voor mij had achtergelaten. Na hem geschreven hebbende, dat ik zijne uitnoodiging aannam, ging ik naar beneden en verzocht den hospes, het briefsje door een zijner bedienden aan het adres te doen bezorgen; hij gaf mij echter kort weg ten antwoord, dat hij geene zijner slaven konde uitzenden. De tafeldekker een zekere Ferguton uit North-Engeland, bemerkte mijne verlegenheid, en bood aan zelf het briefje te bezorgen, hetwelk de logementhouder toestemde. Naderhand evenwel verhaalde Ferguton mij, dat zijne dienstvaardigheid den hospes hoogelijk had mishaagd, vermits hij zeer goed wist, dat zijne tegenwoordigheid in de eetzaal altijd onmisbaar was. Tevens vertelde Ferguton mij, dat de slaven hier in huis zeer wreedelijk werden behandeld, en hun nimmer het uitgaan werd toegelaten, dewijl zij alsdan ontwijfelbaar alles zouden in het werk stellen, om te ontvlieden. Den volgenden ochtend zag ik uit mijn venster hoe de vrouw van den hospes een harer zwarten bedienden eenen slag aan het hoofd gaf dat hij tuimelde en naderhand ontdekte ik, dat zij gewoon was zich dagelijks, ja zelfs elk uur met het uitdeelen van slagen aan de mannelijke en vrouwelijke dienstboden, nu eens met de vuist, dan weder met een lederen riem, bezig te houden.

Het middagmaal hield ik dien dag in groot gezelschap en in een zeer fraai huis, welks kamers op de oud-Engelsche wijze waren gestoffeerd. Twintig personen plaatsten zich ten half vijf ure aan de tafel. De maaltijd bestond uit menigvuldig verschillende spijzen. Een eerste huisknecht en drie andere slaven zorgden voor de bediening. De tafel was bezet met schildpadsoep, visch, wildbraad, gekookt lamsvleesch, gebraden en gestoofd rundvleesch, ham, twee gekookte tongen, twee tamme en twee wilde eenden, gekookte rijst, aardappelen, kloemkool, salade en dergelijke meer; alle geregten werden te gelijk opgedischt en voor wij nog ter tafel waren gezeten; daarna volgde gebak en poddings van onderscheiden soort en eindelijk een heerlijk dessert van oranjeappelen, snaaddocks, voortreffelijke bananen en velerlei West-Indische vruchten; ook was er ijs in overvloed; de drank bestond in champagne-, madera-, xeres-, portwijn, claret, porter, limonade, enz.

De Heer Tidyman van Charleston gaf zich veel moeite om mij alle merkwaardigheden te laten bezigtigen. In mijn huis trof ik vele van de aanzienlijkste ingezetenen aan. Bij hen scheen het gewoonte te zijn om des zondags voormiddags eenige weinige oogenblikken bij elkander te komen tot het gebruiken van een glas wijn en een stuk koek. De hebbelijkheid der twee heeren, die aan elkander worden voorgesteld, zich de hand toesteken, schijnt zoowel hier als in de Noordelijke gewesten in zwang te zijn; deze verwelkoming treedt in de plaats van de stijve buiging in Groot-Brittanje. Ik heb van den Heeren Tidymans vriendelijk gebruik gemaakt, zijne maaltijd was genoegzaam geheel op de Engelsche leest geschoeid; wildbraad ontmoet men hier op alle tafels, en ofschoon niet zulk droog vleesch zijnde als in de noordelijker staten, zwicht het toch verre voor het schotsche wild, ja zelfs voor een goeden hooglandschen schapenbout.

(Het vervolg hierna).

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.